

жилищного фонда проживают или имеют право на проживание несовершеннолетние, признанные находящимися в социально опасном положении либо признанные нуждающимися в государственной защите [2].

Приведенные нормы жилищного законодательства Республики Беларусь свидетельствуют об особой защите несовершеннолетних и учете их интересов в жилищных вопросах. Указанные гарантии направлены на обеспечение наиболее полной реализации права ребенка на жилище и способствуют улучшению положения детей как социально незащищенного слоя населения.

Литература:

1. Кодекс Республики Беларусь о браке и семье: Кодекс Респуб. Беларусь, 24 июня 1999 г., № 278-3 [Электронный ресурс]. – 2018. – Режим доступа: <http://www.pravo.by>. – Дата доступа: 09.03.2018.
2. Жилищный кодекс Республики Беларусь: 28 августа 2012 г. № 428-3: [Электронный ресурс]. – 2018. – Режим доступа: <http://www.pravo.by>. – Дата доступа: 18.03.2018.

Панченко Дарья Вадимовна

Харьковская государственная академия культуры

Наукові тези публікуються за тематичним напрямком «Актуальні проблеми мистецтвознавства, культурології, філології» науково-практичної інтернет-конференції «Сучасні тенденції соціально-гуманітарного розвитку України та світу» (17 квітня 2018 р., м. Харків)

ЗАСТОЛЬНЫЙ ПЕРИОД В РАБОТЕ НАД СПЕКТАКЛЕМ

Застольный период – важный этап работы режиссера с актерами. Это закладка фундамента будущего спектакля. От того, как будет протекать этот период, в огромной степени зависит конечный результат. В работе над пьесой существуют этапы, которые режиссер проводит с актерами «за столом», в обсуждении.

Прежде всего, актеров необходимо познакомить с пьесой, выслушать их мнения, познакомить с автором, эпохой, отображенной в пьесе. Необходимо провести параллели с современностью, объяснить предлагаемые обстоятельства. Следует проанализировать информацию о сверхзадачах персонажей.

Однако, считать застольный период именно периодом, определенным количеством репетиционных часов, неверно. Застольный период, так или иначе, – диалог режиссера с актерами. Одновременно, этот «диалог» существует «в диалоге» с другой, не менее важной составляющей процесса анализа – действием.

Застольный период, как считала М. О. Кнебель, – только часть аналитического процесса. Вторая его часть отдана действию. Анализирует не только мозг, но и весь организм человека, его тело, его эмоции, его интуиция.

Работа над спектаклем протекает хорошо только тогда, когда режиссерский замысел вошел в «плоть и кровь» актерского коллектива. На это необходимо время, нужен ряд творческих обследований, в ходе которых режиссер не только информировал бы актеров о своем замысле, но проверил бы и обогатил этот замысел за счет творческой инициативы коллектива, проявляющейся в процессе множества совместных бесед. Режиссер должен руководить этими беседами, подогревать их наводящими вопросами, незаметно направляя к нужным выводам и правильным решениям.

Так, постепенно замысел режиссёра перестанет быть замыслом одного только режиссера, он сделается творческим замыслом коллектива. Именно к этому и должен стремиться режиссер, именно этого он и должен добиваться доступными ему средствами. К этому в основном сводится этап застольной работы.

Таким образом, цель этого этапа работы – дать возможность каждому актеру «прощупать» логику действий своей роли. Если в процессе этой работы у актеров будет возникать желание на какой-то момент встать из-за стола, сделать какое-то движение, не надо

их удерживать. Не следует думать, что застольный период должен быть резкой чертой отделен от последующих этапов работы. Лучше всего, если этот переход произойдет постепенно и незаметно. Чем дальше, тем легче, свободней и шире «разворачивается» актерская игра.

Шевчук Інна Володимирівна
Кандидат наук з державного управління
Хмельницький університет управління та права

Наукові тези публікуються за тематичним напрямком «Актуальні проблеми економіки та публічного адміністрування» науково-практичної інтернет-конференції «Сучасні тенденції соціально-гуманітарного розвитку України та світу» (17 квітня 2018 р., м. Харків)

ГЕНЕЗА ПОНЯТТЯ «НАЦІОНАЛЬНІ ІНТЕРЕСИ» ТА ЇХ ЗНАЧЕННЯ ДЛЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

Зовнішньоекономічний курс розвитку та інтеграції країни визначається рівнем її соціально-економічного розвитку, географічним розташування та прагненням реалізації національних інтересів для забезпечення реалізації та захисту національної безпеки держави.

Національні інтереси – фундаментальні поняття державної політики щодо реалізації національної безпеки, цілі зовнішньої та внутрішньої політики, напрям євроінтеграційних прагнень та захист інтересів нації.

У світовій економічній літературі щодо пояснення сутності категорії «національний інтерес» існують два напрямки: політичний реалізм та ліберально-ідеалістичний напрям.

Основоположником «політичного реалізму» був Нікколо Макіавелі, який, як і його прихильники, визначав національні інтереси як основу зовнішньої політики, а міжнародні відносини - як зіткнення національних інтересів різних країн та віталосся застосування силових методів. Крім того, зіткнення міжнародних інтересів було неминучим, саме тому погроза вирішення проблеми насильством було основою міжнародних відносин. Тобто, залежно від узгодження чи зіткнення національних інтересів країн реалізовувався той чи інших тип взаємодії держави: відкритий конфлікт, союзницькі або дружні відносини. Базисом національних інтересів виступали військові інтереси – захист суверенності та цілісності і недоторканності державних кордонів, реалізація військової доктрини держави, відстоювання державних інтересів на міжнародній арені тощо.

Представники іншого напрямку – ліберально-ідеалістичного напрямку, прагнули запровадити у міжнародні відносини норми справедливості і моралі, принципи рівності всіх держав у реалізації національних інтересів [2, с. 96–126].

Яскравий представник напрямку Вудро Томас Вільсон висунув програму заснування ліберального світового порядку «чотирнадцять пунктів», де головним принципом було право народу на самовизначення. Проте реалізувати на практиці документ було неможливо, але спричинило активізацію сепаратистських рухів.

Суперечність реалістів та ідеалів вічна, оскільки реалісти захист інтересів вбачають можливим при застосуванні сили, тоді як ідеалісти вирішення міжнародних питань та державних інтересів вбачають можливим через співробітництво.

Формування національних інтересів – складний та довготривалий процес, що визначається не тільки існуючою політико-економічним, соціально-культурним рівнем розвитку. а й враховує традиції та цінності певного народу, етнічні й конфесійні чинники.

У світовій практиці на сьогодні виокремлюють дві тенденції поведінки держави у міжнародному просторі:

1) інтернаціоналізація життєвого простору населення через різноманіття етнічних груп, відкриття міжнародних кордонів тощо.

2) зміцнення суверенності держави через реалізацію національних інтересів поза межами національних кордонів, зберігаючи свою історію, традиції, цінності й національну ідентичність.